

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Het Leven Vande H. Maghet Geertrvyt Abdisse Tot Eisleben

Gertrudis <de Helfta>

T'Hantvverpen, [1607]

Voorreden des tweeden boecks.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43080

Het tweede boeck vanden

*invloet der Godsdiensticheydt, ende der
Goddelijcker goedertierenheydt.*

**Inhoudēde den lof vande Goddelijcke
goetheyt ende de belijdinghen vande wel-
daden Godts/ende s'menschen eygen
ondanckbaerheydt.**

Voorreden des tweeden boecks.

DEsen Boeck, die den tweeden is in ordi-
nantie, is beschreuen gheweest door de
H. Maghet seluer, als ghedreuen zijnde door
hem, die haren gheest hadde in sijn handen.
Het is eenen seer godvruchtighen ende pro-
fijtelijcken boeck. VVant hy vertoont aen el-
ke deuote siele in dese heylighe Geertruyt on-
derwijsinghe, ende als een leuendich voorbeeld
om naer den Gheest te leuen inden binnen-
sten mensche, te weten, hoe dat elck een sijn
onvolmaecktheyt ende ghebreken behoort te
kennen, ende die voor Godt te beschreyden,
hoe dat hy daerom sijn selue behoort te ver-
smaden, ende ten lesten hoe dat een yghelijck
daghelijcks sijn leuen moet aenstellen tot be-
ternisse. Hy leert daer by hier tegen hoe dat-
men Godt ende sijn weldaden sal louen, ende
hem voor die bedancken, ende alle dinghen te
bestieren tot haren oorspronck, daer sy van
ghecomen zijn. Hier leert men oock wat dat

*Profijt
van desen
boec.*

een siele ghevoelt die by Godt ghetrocken is, wat datse Godt, ende wat datse haer seluen sal toeschrijven, ende wat onderscheyt dat sy ten lesten moet hebben tusschen haren Geest, ende Godts Gheest, op dat sy tot de lieffelijcke vereeninghe met Godt moghte gheraken. Het is wel waer dat dese dinghen met slechte woorden enae die niet ouer een en comē met de weerdicheyt der saken ghehandelt worden, des niet teghenstaende, en moetmen de edelste dinghen, die hier voor gehouden worden ghecreghen te worden wt lauter gratie, by de deuote sielen, van Godt niet weerderen naer den stijl: want het is seker dat veel dinghen die hier ghehandelt worden, wel moghen ghevoelt worden (ende dat alleenlijck by die sulcs ontfanghen) ende datse nochtans niet en connen weerdelijck ghenoech wtgedrukt worden, naer haer maesteyt. Die desen boeck dan gheschreuen heeft (ghelijck ick gheseyt hebbe) is S. Geertruyt. Ende sy heeft hem gheschreuen met haer eyghen hant, van Godt daer toe ghedwonghen zijnde, want naer her neghenste iaer van dat sy ontfanghen hadde die sonderlinghe gaue vande gemeynsaemheynt met Godt. Alst op witten donderdagh was, ende sy met die vant Convent onder andere stont ende verbeyde, om datmen het H. Lichaem ons Heeren soude brenghen tot een siecke suster, ghedwongen zijnde door een al te gheweldighste treckinghe des H. Geests,

De vveerdicheydt ende hooycheydt van de stof des boecs.

S. Geertruyt die heeft desen boec gheschreuen.

Den tijdt.

Hoe dat het by quā

Geests, heeft sy genomen een schrijfboeckken dat aen haer sijde hinck, ende heeft daer met haer hant ingheschreuen in cracht der danckbaerheyt tot Godts lof, sulcks als sy ghevoelde in haer herte met haren beminden inde verborghen stillicheydt, ghelijck volght met dese woorden. Hier begint den memorieboec vande ouervloedicheydt vande Goddelijcke goedertierentheyt; soo genoemt door de Heere des maiesteyts.

Dancksegginghe wt het binnenste oft innichste bedanckinge voor d'eerste gratie waer door de Heere de siele tot hem ghetrocken heeft.

DAT I. CAPITTEL.

DE afgrondt vande ongheschapen wijsheydt moet aen-roepen den afgrondt van de wonderlijcke almoghentheydt / tot lof ende verheffinghe van sulcken wonderbaren goetwillicheydt. O mynen soetsten Godt / myns leuens eeuighen beminden mijnder sielen / de welke door die bouenwtbloeyentheydt van v onepndelijcke verinherticheydt neder ghebloet is / door de woestijne ende onbegancelijckheydt / ende onbewaterheden (dat is door de menichfuldighe beletselen die ick gheset hebbe teghen v gratie) tot de valleyn minder ellendicheydt. Als int
seffen.